

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЛІНГВІСТИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ СХІДНОЇ І СЛОВ'ЯНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ
Кафедра корейської і японської філології

Курсова робота
з корейської філології
на тему:

СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТ МОВИ ЧЕДЖУ

Студентки групи Пкор18-20
факультету східної і слов'янської
філології
денної форми здобуття освіти
освітньої програми: Корейська мова і
література та переклад,
західноєвропейська мова
Спеціальності: 035 Філологія
спеціалізації: 035.066 Східні мови та
літератури (переклад включно),
перша – корейська
Гаврилюк Марини Григорівни

Науковий керівник:
викл. Даліда А. В.

Національна шкала: _____
Кількість балів: _____
Шкала ЄКТС: _____

ЗМІСТ

ВСТУП.....	3
РОЗДІЛ I. ЗАГАЛЬНА ТЕОРІЯ КОРЕЙСЬКОЇ ДІАЛЕКТОЛОГІЇ.....	7
1.1. Основоположення корейської діалектології.....	7
1.2. Історична діалектологія мови Чеджу.....	12
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ I.....	17
РОЗДІЛ II. СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТ МОВИ ЧЕДЖУ.....	18
2.1. Соціальна та культурна динаміка острова Чеджу.....	18
2.2. Роль Чеджуського діалекту в міжгрупових стосунках.....	23
ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ II.....	29
ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ.....	30
АНОТАЦІЯ КОРЕЙСЬКОЮ МОВОЮ.....	32
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	Помилка! Закладку не визначено.

ВСТУП

Діалектологія – розділ мовознавства, що вивчає діалектну мову. Діалектні явища досліджуються шляхом опису говірок на одному хронологічному зрізі, окреслення географії окремих одиниць діалектної мови, опису характеру взаємодії діалектичної мови з іншими формами існування мови етносу (синхронна діалектологія), вивчення походження та процесів утворення діалектних одиниць (історична діалектологія).

Діалектологія — порівняно нова, але досить утверджена наука, дослідження в галузі якої беруть свій початок ще у XVII ст., проте більшість наукових праць з'явилося у XIX ст.

У світі налічується понад 7 тис. мов кожна з яких має 5 та більше діалектів, встановлення походження та більш детальне дослідження яких є актуальним завданням сучасної лінгвістики.

Діалекти як мовні явища існують вже кілька століть, а на їх утворення та розвиток впливає безліч чинників: географічні, комунікаційні, історичні. Інакше кажучи, діалект – мовне явище, створення якого зумовлене відокремленням певної групи населення від основної, та її фізичної ізоляції через наявність певних бар'єрів (наприклад, відсутність доріг чи мостів), що, в свою чергу, призвело до фонетичних та морфологічних мовних трансформацій.

Кожна мова містить безліч місцевих, територіальних діалектів і говірок, які служать засобом спілкування для широких мас людей. Вони є одним із різновидів національної мови та разом із літературною мовою, в її письмовій і усній формі, становлять ту єдину цілісність, яку зазвичай називають загальнонародною мовою.

В корейській мові виділяють 6 основних діалектів, деякі з них, у свою чергу, також поділяються на декілька наріч, а ті – на ряд говорів, це, наприклад, такі діалекти як Південно-східне наріччя або Кьонсанський діалект та Північно-східне наріччя або Пхьонанський діалект. Під час дослідження корейської діалектології, об'єктом дослідження завжди є уся частина півострову, а не лише південна, тобто держава Республіка Корея. Корейська діалектологія орієнтована на вивчення діалектних явищ на усьому корейському півострові, не зважаючи на географічні, політичні чи

історичні фактори, що нині є головною причиною труднощів при дослідженні корейської мови, в цілому.

З певних історичних причин, раніше вважалося, що діалектами користуються лише мешканці сіл, які вважалися найбіднішою верствою населення. Звідси й походить термін «사투리» (*сатурі*), що скорочено від «시골말투» (*щіголь мальту*, дослівно «говірка селян або сільська говірка»). Але на думку Кім Йон Хвана, це є абсолютно невірним типом мислення, адже це говорить про те, що діалект сприймається як щось нижче та принизливе. Але стандартну літературну мову також можна вважати діалектом, адже в основі її створення так само лежить мова певного міста чи регіону, зазвичай в основі стандартної літературної мови лежить мова, яку використовує населення столиці або столичного регіону. Таким чином, наприклад, літературним стандартом (표준어 (*пхьоджуно*), *стандартна мова*) мови держави Республіки Корея є сеульський діалект (столиці Сеул), а мови КНДР (문화어 (*мунхвао*), *культурна мова*) – пхеньянський (столиці держави Пхеньян).

Насамперед діалект є культурним явищем та є частиною культурної спадщини того чи іншого регіону або групи населення. Саме тому багатьох сучасних вчених цікавить дослідження корейських діалектів в контексті їх впливу на усі сфери життя корейського народу. І тому варто звертати увагу на діалекти, досліджуючи мову та культуру країни, адже діалект як один з елементів культурної спадщини впливає на різні сфери людського життя, насамперед соціальну. Розуміння місцевого діалекту дає можливість глибше дослідити особливу культуру та традиції кожного окремого регіону.

Також знання та вивчення діалектів є необхідною умовою для правильного перекладу, адже без належного ознайомлення з говірками та наріччями неможливо здійснити переклад певних текстів. Тому дослідження діалектів є однією з найнеобхідніших навичок для сучасних перекладачів.

Кожен діалект містить в собі історію та спадщину окремого регіону, яку важливо берегти та вивчати. До прикладу, в корейській мові існує діалект Чеджудо (제주 방언) або мова Чеджу (제주어), який розвивався окремо від стандартної

корейської мови та інших діалектів на корейському півострові, тому й має безліч специфічних особливостей. Зокрема, Чеджуський діалект містить у собі велику кількість застарілих граматичних форм та безліч запозичень з китайської, японської, монгольської, маньчжурської мов, а також з нині зниклої мови тамна. Саме з цих причин багато лінгвістів, у тому числі UNESCO вважають Чеджуський діалект окремою мовою, що є близькоспорідненою до власне корейської мови. Але корейські лінгвісти, як і самі носії цього діалекту притримуються думки, що це таки один з діалектів корейської мови.

Актуальність даної роботи зумовлена тим, що зацікавленість вчених-лінгвістів у вивченні діалектів все ще зростає, оскільки дослідження їх граматики, лексикології та фонетики допомагає зберегти унікальну та важливу частину корейської культурної спадщини. Вивчаючи та документуючи ці діалекти, лінгвісти можуть допомогти зберегти та популяризувати культурне розмаїття та гарантувати, що ці унікальні форми мови не будуть втрачені з часом. Корейські діалекти надають цінні дані для лінгвістичних досліджень, оскільки їх ретельне вивчення дає змогу зрозуміти, як мови змінюються та розвиваються з часом у відповідь на соціальні, культурні та географічні фактори. Аналізуючи та порівнюючи різні корейські діалекти, лінгвісти можуть отримати глибше розуміння механізмів мовних змін і факторів, які впливають на мовні варіації. Вивчення корейських діалектів також може дати цінну інформацію про соціальну та культурну динаміку Кореї, оскільки діалекти часто відображають регіональну, соціальну та культурну ідентичність. Вивчаючи діалекти, лінгвісти можуть краще зрозуміти способи, якими мова відображає та формує соціальну та культурну ідентичність, а також роль мови в міжгрупових стосунках.

Мета дослідження: визначити соціальнолінгвістичний аспект мови Чеджу, вплив діалекту на соціальну та культурну динаміку на острові Чеджу, роль Чеджуського діалекту в контексті міжгрупових стосунків всередині країни.

Для досягнення даної мети потрібно виконати наступні **завдання**:

1. Визначення загальної теорії корейської діалектології і її лінгвістичної ролі;
2. Формування основоположень історичної діалектології мови Чеджу;

3. Визначення ролі Чеджуського діалекту в міжгрупових стосунках;
4. Формування соціальної та культурної динаміки острова Чеджу;

Об'єкт дослідження – діалектологія мови Чеджу.

Предмет дослідження – соціолінгвістичний аспект.

Наукова новизна

Методи дослідження

РОЗДІЛ I. ЗАГАЛЬНА ТЕОРІЯ КОРЕЙСЬКОЇ ДІАЛЕКТОЛОГІЇ

1.1. Основоположення корейської діалектології

Корейська діалектологія — це розділ мовознавства, який вивчає різні діалекти корейської мови. Корейська мова має складну діалектну географію з численними регіональними та місцевими діалектами, багато з яких значно відрізняються від стандартної мови, якою розмовляють у Сеулі. Дослідження цих діалектів передбачає аналіз їх фонологічних, морфологічних, синтаксичних і лексичних особливостей, а також їх соціального та культурного значення.

Корейські діалекти відрізняються залежно від регіону, у різних частинах Кореї розмовляють різними діалектами. Діалект, яким розмовляють у Сеулі, наприклад, часто вважається стандартним діалектом, тоді як діалекти, якими розмовляють в інших регіонах, таких як Кьонсан, Чолла та острів Чеджу, мають свої унікальні особливості.

Корейські діалекти часто тісно пов'язані з соціальною та культурною ідентичністю. Носії різних діалектів можуть бути пов'язані з різними регіонами, соціальними класами чи поколіннями, і можуть використовувати свій діалект як спосіб вираження своєї ідентичності та відокремлення від інших.

Корейські діалекти відрізняються один від одного різними мовними особливостями, включаючи вимову, граматику та лексику. Деякі діалекти мають різні звукові системи, тоді як інші можуть мати унікальні дієслівні форми або моделі порядку слів.

Вивчення корейської діалектології передбачає не лише аналіз існуючих діалектів, а й документування та збереження їх для майбутніх поколінь. Це може включати створення словників і граматик певних діалектів, а також запис усних історій і традиційних історій, розказаних різними діалектами.

Корейська мова відносно однорідна, тому діалекти різних регіонів значною мірою є взаємо зрозумілими. Тим не менш, в корейській діалектології присутня велика різноманітність між діалектами на фонологічному, морфологічному та лексикологічному рівні. Така різноманітність зумовлена регіональними відмінностями, адже немає явної кореляції між сучасною діалектологією та

історичним поділом Кореї на Три королівства, якщо Шілла і Пекче приблизно збігаються з нинішнім південно-східним діалектом і південно-західним діалектом, то північно-східний, північно-західний, центральний та діалект Чеджу не можна співвіднести ні з одним із стародавніх історичних корейських королівств. Оскільки Корея є гірською країною, мова цілком природним чином була розділена на різні діалекти відповідно до топографії.

Загалом, корейська діалектологія є важливою галуззю дослідження, яка допомагає нам краще зрозуміти різноманіття корейської мови та культурне значення регіональних і місцевих діалектів.

До новітнього часу, зацікавленість у дослідженні корейських діалектів була лише частковою, але починаючи з кінця 19-го століття та початку 20-го, корейська діалектологія почала активно досліджуватись, саме у цей час почали з'являтися перші лінгвістичні теорії. Здебільшого, активною діяльністю займалося Товариство корейської мови (조선어학회), яке сьогодні відоме як 한글학회. Саме ця організація запровадила «한글날» (День Хангилю) 4 листопада 1926 року. Також у 1933 році товариство видало «한글맞춤법통일안» (Стандартизована орфографія Хангилю), що стала фундаментом орфографії сучасної корейської мови. У процесі збору даних про діалекти корейської мови та їх аналізу члени товариства доклали величезних зусиль.

У 1932 та 1936 роках Лі Хі Син (이희승) видав «표준어에 대하여» (Про стандартну мову) та «각방언과 표준어» (Діалекти та стандартна мова), у цих роботах він зробив порівняльно-історичний аналіз таких слів як «뉘다, 한발, 한쇼 한비, 행길, 시내» з архаїзмами, а також пояснив чому у діалекті Пхьонан «저녁» (вечір) називають «나죄».

Сін Мьон Гюна (신명균) (1927) зацікавило чому у діалекті Пхьонан: «Замість 장서방 говорять 당서방, 죠서방 – 도서방, 천하 – 텃하, 제자 – 데자», тому він активно дослідив вплив цього факту, з історичної точки зору, прив'язавши його до стародавньої літератури.

У 1932 році Рі Гик Ро видав свою першу роботу з діалектології “조선말의 사투리” (Діалекти корейської мови), у якій фіксувалися фонетичні (встановлення “성조” (інтонації) та “음장” (звукового поля), палатизації фонем ㅇ, △, Ё), граматичні (종결어미 (Закінчення), 시제표시어미 (афікси вираження часу), 격어미 (відмінкові закінчення)) та лексичні (할아버지 – 혀, 키) особливості та відмінності корейських діалектів. Також, у цій праці він запропонував власну класифікацію діалектів в корейській мові, де й поділив їх на 5 частин за територіальним принципом:

- Квансо (관서) (провінція Пхеньян та частина провінції Хванхе)
- Хонам (호남) (провінції Північний Чолла та Південний Чолла, провінція Південний Чхунчхон)
- Йоннам (영남) (провінції Північний Кьонсан та Південний Кьонсан, частина провінції Канвон, також частина берегової лінії провінції Південний Чолла)
- Кванбук (관북) (провінції Північний Хамгьон та Південний Хамгьон)
- Чжунбу (중부) (провінція Кьонгі, частина Канвон та частина провінції Хванхе).

Подальшим дослідженням діалектів корейської мови займався японський лінгвіст, спеціаліст японської та корейської мов, Сімпей Огури (小倉進平). Огура досліджував корейську мову, саме тоді коли Корея була анексована Японським урядом, здобув свою популярність завдяки значному вкладу у розшифровку пісень хянга (향가), що вважалися основоположними у формуванні давньокорейської мови. Огура опублікував свою працю з корейської діалектології – The Outline of the Korean Dialects, у 1940 році. В ній він описав фонетичні (звуки ㅇ, 외, 여, 요, △ та ㅅ, ㅈ у середині слова), лексичні (벼, 옥수수, 달팽이) та граматичні (гонорифічна форма -하십시오, предикативне закінчення -음(슴)니다) відмінності. Дослідження було проведено у більше ніж 250 населених пунктах Кореї. В результаті Огура запропонував наступну класифікацію:

- Діалект Кьонсандо (경상도 방언) – сучасні провінції Північний Кьонсан та Південний Кьонсан;

- Діалект Чолладо (전라도 방언) – сучасні провінції Північний Чолла та Південний Чолла;
- Діалект Хамгьондо (함경도 방언) – сучасна провінція Північний Хамгьон, частина провінції Південний Хамгьон, частина провінції Північний Пхьонан;
- Діалект Пхьонан (평안도 방언) – сучасні провінції Північний Пхьонан та Південний Пхьонан;
- Діалект Кьонгідо (경기도 방언) – сучасні провінції Кьонгідо, Хванхе, Північний та Південний Чхунчхон, Канвон;
- Діалект Чечжудо (제주도 방언) – сучасна провінція Чечжудо;

Досліджував корейську діалектологію й інший японський дослідник Коно Рокуро він запропонував власну класифікацію корейських діалектів на основі власних польових досліджень:

- Чжунсон (중선 방언) – “Центральний”
- Сосон (서선 방언) – “Західний”
- Пуксон (북선 방언) – “Північний”
- Намсон (남선 방언) – “Південний”
- Чечжудо (제주도 방언) – “Діалект Чеджудо”

Однак вважається некоректним подібне об’єднання діалектів Кьонсандо та Чолладо в один, оскільки у діалекті Кьонсандо наявні 6 голосних та відсутнє явище нерегулярності дієслів з патчімом (받침) -ㅁ- тому діалект Кьонсандо вважається «інтонаційним діалектом (성조방언)». На відміну від діалекту Кьонсандо діалект Чолладо має в своєму складі таке явище, а також має 10 голосних, тому його називають «діалектом звукового поля (음장방언)».

Дослідження корейської діалектології знову активізувалися з боку корейських вчених у 1945 р. після того, як Корея здобула незалежність. Корейська діалектологія поповнилась такими роботами: Пак Йон Ху “Дослідження діалекту Чечжу” 박용후 «제주방언연구» (1960/1988); Хьон Пьон Хьо “Дослідження діалекту острова Чечжудо” 현평효 «제주도방언연구 濟州島方言研究» (1962); Кім Йон Бе

“Дослідження діалекту Пхьонандо” 김영배 «평안방언연구 平安方言研究» (1997); Чхве Хак Кин “Енциклопедія діалектів корейської мови” 최학근 «한국방언사전 韓國方言辭典» (1978); Сок Чжу Мьон “Діалект Чечжудо” 석주명 «제주도방언집 濟州島方言集» (1947); Кім Тхе Гюн “Словник діалекту Північного Хамгьону” 김태균 «함북방언사전» (1986); Лі Дон Чжу “Діалект Південного Чолла” 이돈주 «전남방언 全南方言»(1978);

З 1987 по 1995 рр. Інститутом мовних явищ Академії Корезнаства (한국학중앙연구원) було випущено 9 томів «한국방언자료집» (Збірка діалектів Кореї). Дослідження та планування інформації для даної збірки проходили з 1978 року.

З чим і пов'язаний початок змін у систематичному вивченні окремих діалектів, що можна побачити у праці Лі Сун Ньона «제주도방언의 형태론적 연구» (Дослідження морфологічної структури діалекту Чечжудо), яка іноді привертала увагу до дослідження проблематики історії корейської мови.

Періодом становлення сучасної діалектології прийнято вважати друга половину 1960-х років. Дослідження окремих діалектів, описаних в працях Лі Бьон Гина “Феномен умлауту у говорі регіону Унбон” 이병근 «운봉지역어의 움라우트현상» (1971) та Лі Син Чже “Система голосних та явище огубленості у діалектах південних регіонів” 이승재 «남부방언의 원순모음화와 모음체계» (1977), показали схильність до синхронного опису різних морфофонемічних та граматичних явищ, а також схильність до органічної інтерпретації систем і явищ.

Отже, як можна простежити, корейська діалектологія є різноманітною та має власну багату історію створення. Корейські діалекти відрізняються один від одного різними мовними особливостями, такими як вимова, граматики та лексика. Деякі діалекти мають різні звукові системи, тоді як інші можуть мати унікальні дієслівні форми або моделі порядку слів. Детальне вивчення діалектів допомагає краще зрозуміти культурні відмінності тих чи інших регіонів, тому дослідження корейської діалектології досі є актуальним завданням сучасної лінгвістики.

1.2. Історична діалектологія мови Чеджу

Діалект Чеджудо, також відомий як мова Чеджу або діалект Чеджу, відноситься до окремої мовної різноманітності, якою розмовляють на острові Чеджу, який є найбільшим островом Південної Кореї. Діалект Чеджудо має унікальну історію та особливості, які й відрізняють його від стандартної корейської мови.

Історично острів Чеджу був дещо ізольованим від материка через своє географічне розташування, що дозволило розвивати окрему культуру та мову. Діалект, яким розмовляють на острові Чеджу, деякі лінгвісти вважають окремою мовою через його значні відмінності від стандартної корейської.

Діалект Чеджудо зберіг багато архаїчних особливостей корейської мови, які з часом були втрачені або еволюціонували в діалектах материкової Кореї. Вона демонструє характеристики, схожі на старокорейську, якою розмовляли за часів династій Корьо та Чосон.

Однією з визначних рис діалекту Чеджудо є збереження системи акценту на висоті. На відміну від стандартної корейської мови, яка використовує складну систему фонетичних змін для передачі значення, діалект Чеджу використовує різницю у висоті, щоб розрізнити слова. Ця система тонального акценту схожа на тональні системи таких мов, як китайська та в'єтнамська.

Словниковий запас і граматики діалекту Чеджудо також відрізняються від стандартної корейської мови. Є багато слів і виразів, унікальних для острова Чеджу, а діалект має власні граматичні моделі та структуру речень. Деякі вчені припускають, що на діалект Чеджудо могли вплинути сусідні мови або давніші діалекти, які існували на Корейському півострові.

Однак важливо зазначити, що діалект Чеджудо поступово зменшувався у вживанні протягом багатьох років через різні фактори, такі як посилення спілкування та міграція між островом Чеджудо та материком. Уряд Південної Кореї доклав зусиль для збереження та документування діалекту Чеджудо, визнаючи його культурне значення та унікальні мовні особливості.

В останні роки зростає інтерес до культури та мови Чеджудо, що призвело до ініціатив, спрямованих на відродження та популяризацію діалекту Чеджудо. Мовні

курси, культурні заходи та дослідницькі проекти були створені для підвищення обізнаності та розуміння цієї відмінної мовної спадщини.

Загалом історія діалекту Чеджудо відображає унікальні культурні та мовні особливості острова Чеджудо. Хоча вона зіткнулася з проблемами та змінами з часом, докладаються зусилля, щоб зберегти та цінувати цей цінний аспект корейського мовного розмаїття.

Створення діалекту Чеджудо можна пояснити сукупністю факторів, включаючи географічну ізоляцію, історичні події та культурні впливи.

Острів Чеджу розташований біля південного узбережжя Корейського півострова, що історично створювало певний ступінь ізоляції від материка. Географічне відокремлення острова сприяло виразному культурному та мовному розвитку, оскільки спілкування та взаємодія з громадами материка були обмежені.

Протягом історії острів Чеджудо переживав хвилі міграції з материка Корейського півострова, особливо в період трьох королівств (1 століття до н. е. – 7 століття нашої ери). Ці міграції принесли мовні впливи з різних регіонів, що сприяло формуванню унікального діалекту.

Острів Чеджу має бурхливу історію, позначену вторгненнями, конфліктами та політикою ізоляції. Острів зіткнувся з вторгненнями з боку різних держав, включаючи монголів і японців, що призвело до культурного та мовного обміну з цими зовнішніми силами. Опір остров'ян іноземному правлінню та їх бажання зберегти свою самобутність могли вплинути на збереження та розвиток діалекту Чеджудо.

Острів Чеджу має свої власні культурні традиції, зокрема народні вірування, ритуали та звичаї, які відрізняються від тих, що існують на материках. Ці культурні аспекти, ймовірно, вплинули на розвиток діалекту Чеджудо, сформувавши його словниковий запас, вирази та унікальні мовні особливості.

Діалект Чеджудо зберіг багато архаїчних особливостей корейської мови, які були втрачені або еволюціонували на материках через лінгвістичні зміни з часом. Цей лінгвістичний консерватизм можна пояснити відносною ізоляваністю острова Чеджу, що дозволяє діалекту зберігати старі мовні елементи. Діалект Чеджудо

представляє мовну спадщину, яка розвивалася протягом століть, відображаючи унікальну історію, культуру та взаємодію острова із зовнішніми силами.

Історично цей регіон був найвіддаленішим володінням Кореї, тому він характеризується як найбільш ізольований й так сильно відрізняється від стандартної корейської мови та інших діалектів, що існують на корейському півострові. У діалекті Чечжудо збереглися лексичні запозичення з маньчжурської та монгольської мов, а також велика кількість запозичень з японської мови та зв'язок з мовою Рюкю острова Окінава. Деякі лінгвісти, а також UNESCO, виокремлюють діалект Чечжудо окрему як мову, тому вона також може називатися 제주어 “Мова Чечжу”. Діалект характеризується процесом розвитку, незалежним від інших діалектів корейської мови.

Діалект острова Чечжу (제주도 방언)

Фонетичні особливості діалекту:

- Наявність 9 монофтонгів: /이, 에, 애, 으, 어, 아, 우, 오, · /; Головною особливістю діалекту є наявність у його системі голосних фонем [·], яка зберігається з давніх часів та має архаїчний характер;
- Зміна дифтонгів /야, 요, 유/ на монофтонги /아, 오, 우/ при палатизації приголосних /ㄱ, ㅋ, ㆁ/: 굴 – 줄, 효자 – 소자, 흥 – 승;
- Зміна дифтонгу /여/ на монофтонг /에/ після губних приголосних: 머느리 – 매누리;
- Монофтонг /으/ замінюється монофтонгом /이/: 슬피 – 실피, 쓸개 – 실개, 층계 – 칭계, 증명 – 징멩;
- Заміна простих приголосних на придихальні [ㄱ] – [ㅋ]: 다르다 – 토나다, 병 – 핍;
- Посилені приголосні замінюються на придихальні [ㅈ] – [ㅊ]: 첫째 – 첫채, 떨다 – 털다, 탄 – 탄, 뛰다 – 튀다, 짝 – 착, 짜다 – 차다;
- Спостерігається тенденція до зникнення різниці між фонемами [에] та [애], що визнається результатом впливу інших діалектів на нього;

- Сильна тенденція до палатизації (так само як і в діалекті Чолла): 흥년 – 승년, 형 – 성, 효자 – 소자, 혀 – 세, 끈 – 친;
- Збереження простих приголосних: 꽃양 – 꽃, 간치 – 까치, 싯다 – 췌다, 꺾다 – 꺾다, 석다 – 썩다;

Граматичні та морфологічні особливості діалекту:

- Відмінки: Називний “가” або “래/리”: 가루리 – 가루가, 비가 – 비가; Родовий – для діалекту Чечжу характерно опускання частки родового відмінку, однак іноді використовується частка “이”: 너의 – 느이; Знахідний “얼/럴”, або лише “르”: 모삼쫼얼 – 모래쫼을, 나빌 – 나비를; Спільний відмінок “왕”, “광”: 게와 고기와 – 쟁이왕 패기왕, 밥광 떡광 – 밥과 떡과;
- Частка “은/는” замінюється на “랑/ 이랑”, які у стандартній мові є сполучниками: 나비는 – 나비랑, 사람은 – 사람이랑; Сполучник “랑/ 이랑”, у свою чергу, замінюється на “영/이영”: 나랑 그 애랑 – 나영 가이영;
- Частка “야/이야” замінюються на “사/이사: 나리사 – 나루야, 밥이사 – 밥이야;
- Замість форми “니까” – “니네/ 난”: 보니까 – 보나네, 나오니까 – 나시난;
- Замість форми “려고” – “쟁”: 먹으려고 – 먹쟁; замість “ㄴ다고” – “텐/텅/엔/앵”: 간다고 – 간텐, 가겠다고 – 가키앵;
- Розповідні закінчення: 읍네다/읍니다/읍테다/읍디다 – 버니다, 습니다;췌 – ㄴ다/는다; 예, 서 – 요;
- Питальні: 우까/우파/수까/수파/우깡/우팡/수깡/수팡 (버니까, 습니까) – 가봤습니까 – 가밥수까;
- Наказові: -(으)버서, -(으)버저, -(으)심, -주 – -세요, -자, 버시다, -라;

Лексичні особливості:

Специфічний спосіб словотворення

- 물 + 막개 – 물막개 (빨래방망이);
- 물 + 장 – 물장 (간장);
- 입 + 바우 – 입바우 (입술);

– 기하 + 생이 – 강생이 (강아지);

– 조개 + 이 – 조개이 (조개껍질);

Лексика повсякденного вжитку: 쉬매 – вік коня; 이쉬매, 오쉬매 – 2-ий кінь, 5-ий кінь відповідно; 둔짓다 – коли свійські тварини збираються у стадо; 남갈레죽 – спеціальна лопата, що використовується для скопування землі;

Лексика на позначення членів родини: 하르방 – 할아버지 (дідусь); 아방 – 아버지 (батько); 할망 – 할머니 (бабуся); 아장 – 며느리 (невістка);

Також слід звернути окрему увагу на процес зміни фонем [·] у інших корейських діалектах та її наявність у діалекті Чечжудо аж до сьогодні. У всіх інших корейських діалектах та говірках ця фонема вважається архаїчною та відсутня у вжитку, але у діалекті Чечжу вона досі зберігає свою форму та функції. За міжнародною класифікацією фонем, [·] представляє собою звук [ə], у діалекті Чечжу він зберігає власні фонетичні властивості.

Поки фонема [·] залишається у використанні в діалекті Чечжу, в інших корейських діалектах вона була замінена фонемами /아, 오, 어, 으/.

Отже, як було зазначено вище, діалект Чеджудо, через низку географічних чинників та свою ізольованість від континентальних діалектів корейської мови, має свою унікальну й різноманітну історію та культуру. Чеджуський діалект містить в собі залишки інших мов, що мали свій певний вплив на творення даного діалекту, а також залишки давньокорейської мови, через що він і є абсолютно незрозумілим для очевидної більшості населення корейського півострову.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ I

Корейська мова має складну й різноманітну діалектну географію з великою кількістю регіональних та місцевих діалектів. Усі вони значною мірою відрізняються від стандартної мови, якою розмовляють у Сеулі. Корейські діалекти мають прямий зв'язок із соціальною та культурною ідентичністю кожного окремого регіону. Корейські діалекти відрізняються один від одного безліччю фонетичних граматичних та лексичних особливостей. Детальне дослідження й вивчення діалектів допомагає зрозуміти культурні відмінності кожного окремого діалекту й також дає змогу прослідкувати за історичними змінами й зберегти унікальні культурні та історичні аспекти того чи іншого регіонального діалекту. І тому варто звертати увагу на діалекти, досліджуючи мову та культуру країни, адже діалект як один з елементів культурної спадщини впливає на різні сфери людського життя, насамперед соціальну. Розуміння місцевого діалекту дає можливість глибше дослідити особливу культуру та традиції кожного окремого регіону.

Саме діалект Чеджудо досі зберіг у собі велику кількість специфічних особливостей, таких як: залишки давньокорейської мови, а також інших мов, що вплинули на творення цього діалекту, зокрема японська, китайська, маньчжурська, монгольська, а також нині зникла мова тамна. Через низку вищезазначених чинників очевидна більшість населення корейського півострову абсолютно не розуміє Чеджуський діалект, що й спричиняє певні соціально-культурні відмінності між населенням Кореї. Кім Чон, автор книги Jeju Pungtolok «Топографія острова Чеджу», який провів на острові 14 місяців, починаючи з 1520 року, зауважив, що мову острова було настільки важко зрозуміти, що йому довелося вивчити її, «як дитина, яка вивчає варварську мову». А Кім Санхон, емісар уряду Сеула, який провів шість місяців на острові Чеджу в 1601 році, був настільки спантеличений мовою, яку він описав в його тревелозі «Namsalok» як «пташиний звук». Таке ж порівняння зробив століттям пізніше Лі Хьонсан, автор Namhwanbagmul «Енциклопедія Чеджу», який далі додав, що йому потрібна допомога перекладача під час перебування на острові. Подібні спостереження тривають донині. Такі звіти вказують на очевидний висновок: традиційна мова острова Чеджу є абсолютно несхожою на корейську.

РОЗДІЛ II. СОЦІОЛІНГВІСТИЧНИЙ АСПЕКТ МОВИ ЧЕДЖУ

2.1. Соціальна та культурна динаміка острова Чеджу

Діалект Чеджу, також відомий як мова Чеджу — це окремий діалект, яким розмовляють на південнокорейському острові Чеджу. Своїм корінням він сягає у стародавню мову регіону, але з часом він перетворився на унікальний мовний різновид із власною граматиною, лексикою та моделями вимови.

Діалект Чеджу тісно пов'язаний з культурною самобутністю та регіональною гордістю жителів острова Чеджу. Жителі Чеджу часто пишаються своїм діалектом як ознакою своєї особливої спадщини та використовують його як спосіб виразити свій зв'язок з островом і його традиціями. Чеджуський діалект відіграє важливу роль у повсякденному спілкуванні серед місцевої громади. Хоча стандартну корейську (сеульський діалект) більшість мешканців розуміє і розмовляє нею на острові Чеджу, багато мешканців острова все ще вважають за краще використовувати свій діалект у неформальному середовищі, наприклад у родині, з друзями і сусідами. Таке використання зміцнює соціальні зв'язки та створює відчуття спільності серед носіїв мови Чеджу.

Діалект Чеджу має кілька унікальних мовних особливостей, які відрізняють його від стандартної корейської мови. Він має власний словниковий запас, вимову та граматичні структури. Наприклад, діалект Чеджу зберігає деякі архаїчні слова та граматичні форми, які були втрачені в стандартному корейському діалекті. Ці відмінні особливості сприяють самобутності мови Чеджу та його ролі як маркера місцевої ідентичності. Хоча на діалекті Чеджу все ще часто розмовляють старші покоління, відбулося зниження його використання серед молодих жителів Чеджу. Цій зміні сприяли такі фактори, як збільшення контакту зі стандартною корейською мовою через ЗМІ, освіту та міграцію до материкової Кореї. Проте докладаються зусилля для збереження та популяризації діалекту Чеджу, зокрема через ініціативи з відродження мови та культурні заходи.

Діалект Чеджу переплітається з культурною спадщиною острова Чеджу. Це не лише засіб спілкування, а й носій місцевих традицій, фольклору, оповідань. Багато

культурних звичаїв, пісень і танців у Чеджу тісно пов'язані з діалектом, і його збереження вважається життєво важливим для збереження культурної ідентичності острова. Діалект Чеджу тісно пов'язаний із багатою усною традицією Чеджу. Багато народних казок, легенд та історичних оповідань передавалися з покоління в покоління на діалекті Чеджу. Діалект використовується для передачі відтінків, емоцій і місцевого колориту цих історій, зберігаючи автентичність острівного фольклору.

Тексти народних пісень часто співаються на діалекті, а інтонація та вимова діалекту відбиваються на музичних мелодіях. Ці пісні та виступи прославляють культурну спадщину Чеджу та викликають у жителів острова почуття гордості та ностальгії.

Під час культурних фестивалів та заходів на острові Чеджу діалект відіграє значну роль. Традиційні ритуали, церемонії та вистави часто включають діалект як спосіб підкріпити місцеву ідентичність і відзначити унікальні традиції острова. Відвідувачі Чеджу можуть спостерігати жваве та яскраве використання діалекту під час цих культурних свят. Особливі кулінарні традиції Чеджу також тісно пов'язані з діалектом. Традиційні страви Чеджу, такі як 흑돼지 (чорна свинина) і 해물전골 (гарячий горщик із морепродуктів), часто мають назви на діалекті Чеджу, що використовується не лише в назвах страв, але й у спілкуванні та розмовах навколо їжі, додаючи культурного та мовного виміру кулінарному досвіду.

Чеджуський діалект є джерелом культурної ідентичності та гордості для жителів острова Чеджу. Його сприймають як символ місцевої спадщини та спосіб відрізнити себе від материкової Кореї.

Під час ритуалів молитви, співи та заклики часто читаються на діалекті Чеджу. Використання діалекту в цих священних контекстах додає ритуалам місцевого колориту і автентичності. Це створює глибший зв'язок між учасниками та духами або божествами, яких викликають, оскільки діалект розглядається як мова острова та його людей. Використовуючи діалект у цих священних практиках, учасники шанують свою спадщину та відрізняють свої ритуали від ритуалів інших регіонів Кореї. Це додає церемоніям Чеджу виразний характер, підкреслюючи унікальні традиції та культурну спадщину острова. Діалект Чеджу відіграє вирішальну роль у збереженні та передачі усних традицій, пов'язаних з ритуалами. Багато ритуалів включають

розповідання історій, декламування народних казок і передачу знань предків, і всі вони часто проводяться на діалекті Чеджу. Використовуючи діалект у цих контекстах, ритуали допомагають зберегти та передати мовну та культурну спадщину острова майбутнім поколінням. Діалект Чеджу відомий своєю унікальною лексикою, виразами та інтонаційними моделями. Ці мовні особливості можуть додати ритуалам символічні та нюансовані значення. Певні слова чи фрази на діалекті можуть містити культурні конотації або посилення, характерні для острова Чеджу. Використання цих мовних елементів у ритуалах додає глибини та багатства церемоніальним діям і покращує загальне враження. Коли учасники використовують діалект у ритуалах, це сприяє почуттю єдності та солідарності серед членів спільноти. Це створює спільний мовний досвід, який зміцнює соціальні зв'язки та колективну ідентичність народу Чеджу.

Таким чином, діалект Чеджу впливає на традиційні ритуали острова, слугуючи мовою звернення, виражаючи культурну ідентичність, зберігаючи усні традиції, додаючи символіку та нюанси та сприяючи згуртованості спільноти. Його присутність у цих ритуалах підсилює зв'язок між мовою, культурою та духовними практиками на острові Чеджу, завдяки чому ритуали глибоко вкорінені в мовній та культурній спадщині острова.

Існують деякі відмінності між ритуалами острова Чеджу та корейського півострова. Хоча обидва регіони мають спільне культурне та історичне походження, острів Чеджу зберіг свої відмінні традиції та практики завдяки своїй географічній ізоляції.

Шаманізм мав сильніший вплив на ритуали острова Чеджу, ніж на Корейському півострові. Шаманські практики, зокрема роль шаманів як посередників між людською та духовною сферами, більш поширені на острові Чеджу. Шаманські елементи можна спостерігати в різних ритуалах і церемоніях, додаючи унікальний аспект релігійним і духовним практикам на острові. На острові Чеджу є власний набір місцевих божеств і духів, характерних для острова. Ці місцеві божества, які часто асоціюються з природою, морем і сільськогосподарськими аспектами, відіграють значну роль у ритуалах острова Чеджу. Ритуали ж на Корейському півострові, як правило, більше зосереджені на традиційному корейському конфуціанстві, буддизмі

чи християнстві. На Корейському півострові ритуали можуть мати різноманітніший спектр впливів, включаючи конфуціанські, буддистські та даоські практики, що відображає історичне та релігійне розмаїття материкової Кореї.

Через свою географічну ізоляцію острів Чеджу мав обмежені контакти з материковою частиною Корейського півострова протягом всієї історії. У результаті ритуали на острові Чеджу розвивалися незалежно, зберігаючи більш локалізований і виразний характер. Ритуали материкової Кореї, навпаки, зазнали впливу взаємодії та обміну з сусідніми регіонами та країнами. Важливо зазначити, що ці відмінності слід розуміти в загальному контексті, оскільки в різних регіонах острова Чеджу та Корейського півострова також можуть бути відмінності в ритуалах. Крім того, з модернізацією та глобалізацією суспільства відбувається постійний обмін практиками та впливами, що стирає деякі відмінності між ритуалами острова Чеджу та материкової Кореї.

Корінні вірування на острові Чеджу часто включають анімістичні елементи, шанування природи та поклоніння місцевим божествам. Ці вірування відображають глибокий зв'язок між мешканцями острова та природним середовищем. Наприклад, анімізм є центральним аспектом вірувань корінного населення на острові Чеджу. Це віра в те, що все в природі, включаючи тварин, рослини, каміння і навіть неживі предмети, має духовну сутність або душу. Цей анімістичний світогляд розглядає природний світ як живу істоту, наповнену духами та божествами, які впливають і формують життя людини. Також вірування корінних жителів острова Чеджу підкреслюють глибоку повагу та шанування природи. Незаймані ландшафти острова, гори, ліси та узбережжя сприймаються як священні місця, наповнені духовною енергією. Природні елементи, такі як вітер, вода та вогонь, вважаються проявами божественних сил, їх шанують і поважають. На острові Чеджу є пантеон місцевих божеств, яким поклоняються і шанують жителі острова. Вважається, що ці божества керують різними аспектами життя, такими як сільське господарство, рибальство, народження дітей і захист. Кожне божество асоціюється з певними місцями, такими як гори, ліси або священні місця, і часто зображується як охоронці або захисники землі та її людей. Шаманізм відіграв значну роль у віруваннях корінних жителів острова Чеджу. Шамани, відомі як «nangshin» або «mudang», є духовними

посередниками, які спілкуються зі світом духів. Вони проводять ритуали, церемонії та ворожіння, щоб зв'язатися з духами, шукати їх керівництва та вирішувати духовні чи особисті проблеми. Шаманські практики включають співи, музику, танці та підношення для заспокоєння та спілкування з духами. Поклоніння предкам є ще одним важливим аспектом вірувань корінного населення на острові Чеджу. Предки вважаються доброзичливими духами, які продовжують впливати на життя своїх нащадків. Ритуали та церемонії виконуються на честь і вдячність предкам, шукаючи їхнього захисту, керівництва та благословення. Храми предків, відомі як «jejarі», зберігаються в будинках або громадських приміщеннях для шанування предків.

Ці корінні вірування на острові Чеджу з їх анімістичними елементами, шануванням природи, поклонінням місцевим божествам і зв'язками з предками утворюють духовну та культурну основу острова. Вони відображають глибоку вдячність за взаємозв'язок між людьми та світом природи та створюють відчуття ідентичності, приналежності та духовного керівництва для людей острова Чеджу.

Загалом, соціолінгвістичний аспект діалекту Чеджу охоплює його роль у регіональній ідентичності, комунікації громади, мовних особливостях, передачі між поколіннями та культурному значенні. Незважаючи на виклики, з якими він стикається, діалект Чеджу продовжує займати важливе місце в серцях мешканців Чеджу та вважається особливим мовним і культурним надбанням острова.

Також існують деякі культурні відмінності між місцевими жителями острова Чеджу і корейцями з корейського півострова, наприклад, люди з острова Чеджу часто мають сильне почуття місцевої ідентичності та гордості за свою особливу культуру та спадщину Чеджу. Вони часто називають себе «людьми Чеджу» або «місцевими жителями Чеджу», щоб підкреслити своє унікальне регіональне походження. Діалект Чеджу має власний словниковий запас, вимову та граматику, що відрізняє його від мови, якою користуються корейці на материку. Ця лінгвістична відмінність сприяє почуттю культурної ідентичності та іноді може створювати бар'єри у спілкуванні між місцевими жителями Чеджудо та материковими корейцями.

2.2. Роль Чеджуського діалекту в міжгрупових стосунках

Ідентичність острова сформована історичною відокремленістю Чеджу, віруваннями корінного населення, діалектом і специфічними культурними практиками, які можуть відрізнятися від тих, що існують на Корейському півострові. Діалект Чеджу, відомий як «제주 사투리», відрізняється від стандартної корейської мови, якою розмовляють на Корейському півострові. Діалект Чеджу має власний словниковий запас, вимову та граматику, що відрізняє його від мови, якою користуються корейці на материках. Ця лінгвістична відмінність сприяє почуттю культурної ідентичності та іноді може створювати бар'єри у спілкуванні між місцевими жителями Чеджудо та материковими корейцями. Місцеві жителі Чеджудо зберегли деякі традиційні звичаї, які є унікальними для острова. До них належать ритуали, церемонії, музика, танці та інші прояви культури, які відображають вірування корінних жителів Чеджу, шаманізм і місцевий фольклор. Незважаючи на те, що звичаї на Корейському півострові можуть частково збігатися, місцеві жителі Чеджудо мають різні ритуали та культурні звичаї, властиві їхнім острівним спадщинам. Географічні особливості острова Чеджудо, включаючи вулкани, гори та прибережні ландшафти, сформували культурні відносини місцевих жителів Чеджудо з природою. Мешканці острова часто виявляють глибоку пошану до природи та міцний зв'язок із навколишнім середовищем. Місцеві жителі Чеджудо займаються такими практиками, як землеробство, рибальство та природні ритуали, що відображає їх тісний зв'язок із землею та морем. Місцеві мешканці Чеджудо можуть мати іншу соціальну динаміку порівняно з жителями материкової Кореї. Тісно згуртоване співтовариство на острові Чеджу в поєднанні з меншим населенням може сприяти відчуттю знайомства та взаємозв'язку серед мешканців. Місцеві жителі Чеджудо можуть приділяти увагу спільнотній гармонії, гостинності та підтримці міцних зв'язків у своїй місцевій громаді. Також варто зауважити, що завдяки зростанню подорожей, спілкування та культурного обміну зростає знайомство та інтеграція між островом Чеджудо та материком, що стирає деякі з цих відмінностей.

Корейці з материка зазвичай важко розуміють діалект Чеджу, яким розмовляють місцеві жителі. Діалект Чеджу має чітку лексику, вимову та граматику, які відрізняються від стандартної корейської мови, якою розмовляють на Корейському півострові. Як наслідок, жителям материкової Кореї, які не знайомі з діалектом Чеджудо, може бути складно зрозуміти розмову або ефективно спілкуватися з місцевими жителями острова. Однак варто зазначити, що деякі корейці материкової частини Кореї, які стикалися з островом Чеджу або мають тісні зв'язки з ним, можуть певним чином розуміти діалект Чеджу. Є також особи, які вивчали діалект або особисто спілкувалися з місцевими жителями Чеджудо, що може певною мірою покращити їхнє розуміння. Крім того, завдяки висвітленню медіа та культурним обмінам корейці з материка підвищили обізнаність про діалект Чеджу. Загалом, незважаючи на певний рівень визнання або обмежене розуміння діалекту Чеджу серед материкових корейців, він, як правило, вважається окремим діалектом, який потребує спеціальних знань і вивчення для повного розуміння.

Також було проведено безліч досліджень та соціальних експериментів, які доводять, що корінне населення корейського півострову, яке не має безпосереднього зв'язку з островом Чеджу, абсолютно не розуміє Чеджуський діалект, з цієї ж причини діалект Чеджу також вважається окремою мовою. Багато лінгвістів у Кореї, включно з фахівцями з знання мови Чеджу, прийняли націоналістичне обґрунтування, ігноруючи загальновідому за межами Кореї практику використання взаємної зрозумілості як критерію розрізнення між діалектом і мовою (Hockett 1958, Casad 1974, Gooskens 2013). Тому мова острова Чеджу є звичним явищем, яке класифікується як діалект корейської мови в лінгвістичних роботах (King, 2006: 276; Yeon, 2012: 11; Sohn, 1999: 74; J.-h. Kim, 2016:110), що відображає офіційну позицію Національного інституту корейської мови (NIKL). Існує багато способів вимірювання розбірливості діалекту, деякі техніки використовують письмові тексти, а деякі використовують усні матеріали. Деякі методи оцінюють розуміння слів, а інші зосереджуються на реченнях і навіть цілих історіях. Gooskens (2013) пропонує загальний огляд літератури на цю тему. Найсуворіші тести на розбірливість оцінюють

здатність розуміти так зване «зв'язне мовлення» — розмови або історії, які складаються з кількох висловлювань. Yang et al. (2018) використовували цей тип завдання для оцінки здібностей корейців зрозуміти просту історію, розказану мовою Чеджу та провели експеримент. Всього в дослідженні взяли участь 56 учасників: 10 носіїв мови Чеджу, чиї результати на тесті на розуміння служили базою для вимірювання продуктивності інших учасників, і 46 одномовних носіїв, серед них кореєць, який не мав значного попереднього контакту з мовою Чеджу— 23 із Сеула, 11 із міста Йосу на півдні Чолла, і 12 з міста Пусан в провінції Південний Кьонсан. (І Йосу, і Пусан мають власні відмінні варіанти діалектів, які відрізняються від сеульського стандарту.) Оскільки більшість тих, хто вільно розмовляє на діалекті Чеджу, середнього або старшого віку, то всі учасники цього дослідження були у віці від 52 до 68 років.

Центральним елементом експерименту стало німе відео, яке зображувало серію подій, які почалися з чоловіка на драбині, що збирає груші («грушева історія», створена Чейфом, 1980). Відео переглянули кілька носіїв мови Чеджу і описали як розгорталися події своєю мовою. Дві найбільш плавні оповіді потім були об'єднані в одну, тобто в сценарій, який усуває помилкові старти, незакінчені речення та інші помилки продуктивності. Нарешті, сценарій був зачитаний вголос жінкою, що володіла мовою найраще, створивши запис довжиною в хвилину й дев'ять секунд. Учасники спочатку слухали розповідь без перерви. Потім запис було поділено на п'ять сегментів, довжиною від одного до трьох речень. Після відтворення кожного сегменту учасників просили дати письмову відповідь на одне або кілька запитань, призначених для перевірки їхнього розуміння того, що вони щойно почули. Обидва питання (дев'ять загалом) і відповіді надавалися стандартною корейською мовою. За кожну правильну інформацію у відповідях учасники отримували один бал. Деякі питання мали пункти де відповіді надаються шляхом подання однієї частини інформації, але інші запитання вимагали до трьох частин інформації. Досконалий набір відповідей давав дев'ятнадцять балів.

В результаті дослідження, було виявлено різкий контраст між носіями мови Чеджу та всіма іншими. У той час коли відповіді у завданнях на розуміння змісту жителів острова Чеджу були правильні приблизно в 90% випадків, три групи корейців з материка відповіли дуже погано, із середнім показником успішності від 6,00% до 9,92%. Очевидно, що діалект Чеджу не був зрозумілий учасникам які розмовляли лише корейською.

В ході експерименту учасників тричі (тобто на кожному етапі проведення дослідження) попросили оцінити свою здатність розуміння мови Чеджу за 10-бальною шкалою де 0 («жодного») до 5 («зовсім трохи») до 10 («все»). Перше оцінювання було проведено безпосередньо перед тим, як учасники почули розповідь, друге відразу після того, як вони її почули, і втретє після того, як вони закінчили відповідати на запитання щодо розуміння. Знову ми бачимо різку різницю між носіями мови Чеджуе та всіма іншими.

Жителі самого острова були впевнені у своїй здатності зрозуміти діалект Чеджу ще до того, як почули історію (8 за шкалою від 0 до 10), і вони трохи підвищили цю оцінку в міру проходження експерименту. Тоді як три групи одномовних корейців з материка з самого початку усвідомлювали, що вони мають дуже обмежену здатність зрозуміти мову Чеджу (менше 2 балів за шкалою). Більше того, коли вони завершили експеримент, вони знизили свій рівень до менше 1 («майже немає здібностей»).

Чеджуський діалект має унікальний словниковий запас, який відрізняється від стандартної корейської мови. Місцеві жителі Чеджудо можуть використовувати слова та вирази, які не знайомі корейцям з материка, що призводить до непорозумінь і труднощів у спілкуванні. Подібним чином жителі материкової Кореї можуть використовувати слова та фрази, які місцеві жителі острова можуть бути не знати, що ще більше посилює мовний бар'єр. Діалект Чеджу має чіткі моделі вимови та акценти порівняно зі стандартною корейською мовою.

Також діалект Чеджу має власну граматику та структуру речень, які можуть відрізнятися від граматичних правил стандартної корейської мови. Спосіб

формування речень, закінчення дієслів і порядок слів можуть змінюватися, що ускладнює для жителів материкової Кореї можливість слідкувати за розмовою або відповідати належним чином. Це може перешкодити ефективній взаємодії між жителями острова та інших регіонів материкової Кореї.

До того ж, місцеві жителі Чеджудо можуть говорити на власному діалекті швидше або за допомогою розмовних виразів, що ускладнює розуміння розмови в режимі реального часу для жителів материкової Кореї. Швидкість і плавність мовлення в поєднанні зі словниковим запасом і граматичними відмінностями можуть створювати перешкоди для розуміння, особливо для тих, хто не звик чути діалект Чеджу.

Беззаперечно, мова тісно пов'язана з культурою, а діалект Чеджу відображає унікальний культурний контекст острова Чеджу. Певні культурні нюанси, ідіоматичні вирази або посилення на досвід місцевих жителів Чеджудо можуть бути присутніми в їхній мові. Ці культурні елементи можуть бути незнайомими для жителів материкової Кореї, що ускладнює розуміння повного змісту розмов і, знову ж таки, створює мовний бар'єр.

Важливо зазначити, що, незважаючи на існування мовного бар'єру, часто існують альтернативні методи спілкування, наприклад використання стандартної корейської мови, жестів або використання перекладачів. Крім того, збільшення впливу ЗМІ, туризму та культурного обміну призвело до кращого знайомства та розуміння діалекту Чеджу серед материкових корейців, до певної міри зменшивши мовний бар'єр.

Але також досі існують ситуації коли корейці з материка можуть не зрозуміти жителів острова та навпаки. Наприклад, місцеві жителі Чеджудо, які працюють у державних установах, банках або на посадах обслуговування клієнтів, можуть зіткнутися з труднощами під час роботи з клієнтами чи відвідувачами з материкової Кореї. Використання діалекту Чеджу в цих умовах може бути незнайомим для жителів материкової Кореї, що ускладнює для них можливість повідомити про свої потреби або зрозуміти важливу інформацію.

Також острів Чеджу є популярним туристичним місцем, і жителі материкової Кореї часто відвідують острів для відпустки або огляду визначних пам'яток. Під час спілкування, пов'язаного з туристами, наприклад, запитуючи дорогу, замовляючи їжу чи шукаючи інформацію, місцеві жителі Чеджудо можуть природно використовувати свій власний діалект. Мешканці материкової Кореї, які не звикли до діалекту, в свою чергу, можуть не зрозуміти надані інструкції чи інформацію, створюючи комунікативні бар'єри.

Слід зазначити, що місцеві жителі острова, які здобувають вищу освіту на Корейському півострові, можуть зіткнутися з проблемами в академічних умовах. Лекції, дискусії та матеріали для читання зазвичай проводяться стандартною корейською мовою, яка може значно відрізнитися від діалекту Чеджу. Студентам родом з Чеджу може знадобитися скорегувати свої мовні навички, щоб вони відповідали стандартній корейській мові, яка використовується в освітньому середовищі.

Крім того, традиційні культурні заходи, вистави чи ритуали на острові Чеджу часто включають використання діалекту Чеджу. Жителям материкової Кореї, які відвідують ці заходи, може бути складно повністю зрозуміти сенс, значення чи вказівки, передані на діалекті Чеджу. Це може перешкодити їхній здатності повною мірою залучитися до культурного досвіду та оцінити його.

Це лише кілька прикладів ситуацій, коли можуть виникнути певні труднощі у взаєморозумінні між місцевими жителями Чеджудо та корейцями з Корейського півострова. Однак важливо зазначити, що рівень володіння мовою, знайомство з діалектом Чеджу, а також зусилля щодо спілкування та подолання розриву можуть значно вплинути на рівень розуміння та подолати ці труднощі.

ВИСНОВКИ ДО РОЗДІЛУ II

У цьому розділі було досліджено та виявлено, що діалект острова Чеджу, в силу своїх специфічних мовних, культурних та історичних особливостей, може створювати певні труднощі у розумінні між місцевими жителями острова та жителями материкової Кореї. Не дивлячись на те, що популярність вживання стандартної корейської мови (сеульського діалекту) невпинно зростає, особливо серед молодшої вікової категорії корінного населення острова Чеджу, все ж і до нині існують певні труднощі спричинені мовним бар'єром, до того ж з обох сторін.

Оскільки існують деякі культурні відмінності між місцевими жителями острова Чеджу і корейцями з корейського півострова, наприклад, люди з острова Чеджу часто мають сильне почуття місцевої ідентичності та гордості за свою особливу культуру та спадщину Чеджу, тож вони часто називають себе «людьми Чеджу» або «місцевими жителями Чеджу», аби підкреслити своє унікальне регіональне походження. Діалект Чеджу має власний словниковий запас, вимову та граматику, що відрізняє його від мови, якою користуються корейці на материку. Ця лінгвістична відмінність сприяє почуттю культурної ідентичності та іноді може створювати бар'єри у спілкуванні між місцевими жителями Чеджудо та материковими корейцями. Беззаперечно, мова тісно пов'язана з культурою, а діалект Чеджу відображає унікальний культурний контекст острова Чеджу. Певні культурні нюанси, ідіоматичні вирази або посилання на досвід місцевих жителів Чеджудо можуть бути присутніми в їхній мові. Ці культурні елементи можуть бути незнайомими для жителів материкової Кореї, що ускладнює розуміння повного змісту розмов. Корейці з материка зазвичай важко розуміють діалект Чеджу, яким розмовляють місцеві жителі. Діалект Чеджу має чітку лексику, вимову та граматику, які відрізняються від стандартної корейської мови, якою розмовляють на Корейському півострові. Як наслідок, жителям материкової Кореї, які не знайомі з діалектом Чеджудо, може бути складно зрозуміти розмову або ефективно спілкуватися з місцевими жителями острова. Однак варто зазначити, знайомство з діалектом Чеджу, а також зусилля щодо спілкування та подолання розриву можуть значно вплинути на рівень розуміння та подолати ці труднощі.

ЗАГАЛЬНІ ВИСНОВКИ

У першому розділі було встановлено, що корейські діалекти відрізняються залежно від регіону, у різних частинах Кореї розмовляють різними діалектами. Діалект, яким розмовляють у Сеулі, наприклад, часто вважається стандартним діалектом, тоді як діалекти, якими розмовляють в інших регіонах, таких як Кьонсан, Чолла та острів Чеджу, мають свої унікальні особливості. Корейські діалекти часто тісно пов'язані з соціальною та культурною ідентичністю. Носії різних діалектів можуть бути пов'язані з різними регіонами, соціальними класами чи поколіннями, і можуть використовувати свій діалект як спосіб вираження своєї ідентичності та відокремлення від інших.

Дослідженням діалектів корейської мови, зокрема займався японський лінгвіст, спеціаліст японської та корейської мов, Сімпей Огури. Він досліджував корейську мову, саме тоді коли Корея була анексована Японським урядом, здобув свою популярність завдяки значному вкладу у розшифровку пісень хянга (향가), що вважалися основоположними у формуванні давньокорейської мови. Огура опублікував свою працю з корейської діалектології – *The Outline of the Korean Dialects*, у 1940 році. В результаті цієї праці Огура запропонував наступну класифікацію корейських діалектів:

- Діалект Кьонсандо (경상도 방언) – сучасні провінції Північний Кьонсан та Південний Кьонсан;
- Діалект Чолладо (전라도 방언) – сучасні провінції Північний Чолла та Південний Чолла;
- Діалект Хамгьондо (함경도 방언) – сучасна провінція Північний Хамгьон, частина провінції Південний Хамгьон, частина провінції Північний Пхьонан;
- Діалект Пхьонан (평안도 방언) – сучасні провінції Північний Пхьонан та Південний Пхьонан;

- Діалект Кьонгідо (경기도 방언) – сучасні провінції Кьонгідо, Хванхе, Північний та Південний Чхунчхон, Канвон;
- Діалект Чечжудо (제주도 방언) – сучасна провінція Чечжудо;

Чеджуський діалект досі зберігає багато архаїчних особливостей корейської мови, які з часом були втрачені або еволюціонували в діалектах материкової Кореї. Вони демонструють характеристики, схожі на старокорейську, якою розмовляли за часів династій Корьо та Чосон. Дослідженням діалекту Чеджудо займалися такі вчені: Пак Йон Ху “Дослідження діалекту Чечжу” 박용후 «제주방언연구» (1960/1988); Сок Чжу Мьон “Діалект Чечжудо” 석주명 «제주도방언집 濟州島方言集» (1947); Лі Сун Ньон «제주도방언의 형태론적 연구» (Дослідження морфологічної структури діалекту Чечжудо).

У другому розділі було розглянуто культурні, історичні та соціальні відмінності між носіями діалекта Чеджудо та носіями інших діалектів, зокрема й стандартної корейської мови. У ході дослідження було виявлено, що юди з острова Чеджу часто мають сильне почуття місцевої ідентичності та гордості за свою особливу культуру та спадщину Чеджу, тож вони часто називають себе «людьми Чеджу» або «місцевими жителями Чеджу», аби підкреслити своє унікальне регіональне походження. Діалект Чеджу має власний словниковий запас, вимову та граматику, що відрізняє його від мови, якою користуються корейці на материку. Ця лінгвістична відмінність сприяє почуттю культурної ідентичності та іноді може створювати бар’єри у спілкуванні між місцевими жителями Чеджудо та материковими корейцями. Також було виявлено, що в силу абсолютного незнання та нерозуміння материковими корейцями діалекту Чеджудо, і досі є випадки, коли представники інших регіонів корейського півострову не розуміють корінних жителів острова Чеджу, незважаючи на, зростання популярності стандартної корейської мови на острові.

АНОТАЦІЯ КОРЕЙСЬКОЮ МОВОЮ

1 장에서는 한국의 방언이 지역에 따라 다르며, 한국의 다른 지역에서 다른 방언이 사용된다는 것을 확인했습니다. 예를 들어 서울에서 사용하는 방언은 흔히 표준 방언으로 간주되는 반면, 경상도, 전라도, 제주도 등 다른 지역에서 사용되는 방언은 고유한 특성을 가지고 있습니다. 한국어 방언은 종종 사회적, 문화적 정체성과 밀접한 관련이 있습니다. 서로 다른 방언을 사용하는 화자는 서로 다른 지역, 사회 계층 또는 세대와 연관될 수 있으며 자신의 정체성을 표현하고 다른 사람과 자신을 구분하는 방법으로 자신의 방언을 사용할 수 있습니다. 특히 일본어와 한국어의 전문가인 일본어학자인 오구리 심페이(Shimpei Okuri)는 한국어의 방언 연구에 참여했습니다. 그는 한국이 일본 정부에 병합되었을 때 한국어를 공부했으며, 고대 한국어 형성의 근본으로 여겨지는 향(향가)의 해독에 크게 기여한 것으로 유명해졌습니다. 오구리는 1940 년에 한국 방언에 관한 그의 저서인 *The Outline of the Korean Dialects* 를 출간했습니다. 이 작업의 결과로 오구리는 다음과 같은 한국어 방언 분류를 제안했습니다:

- 경상도 방언- 현대 경상북도와 경상남도;
- 전로방언 - 현대의 전라북도와 전남 지방;
- 함경도방언- 현대 함경북도, 함경남도 일부, 평양북도 일부;
- 평안도 방언 - 현대 평안북도와 평안남도;
- 경기도방언- 현재의 경기도, 황해, 충청남도, 강원도;
- 제주도 방언- 현대 제주도;

제주방언은 시간이 지남에 따라 소실되거나 한국 본토 방언에서 진화한 우리말의 많은 고대적 특징을 여전히 유지하고 있습니다. 고려시대와 조선시대에 사용되던 고대한국어와 유사한 특징을 보인다.

두 번째 장에서는 제주 방언 사용자와 표준 한국어를 포함한 다른 방언 사용자 간의 문화적, 역사적, 사회적 차이를 조사했습니다. 연구 결과 제주도 출신 유대인들은 지역 정체성이 강하고 고유한 제주 문화와 유산에 대한 자부심이 강한 경우가 많아

자신의 고유한 지역적 기원을 강조하기 위해 스스로를 '제주인' 또는 '제주 현지인'이라고 부르는 경우가 많다. 제주 방언은 고유의 어휘, 발음 및 문법을 가지고 있어 본토 한국인이 사용하는 언어와 다릅니다. 이러한 언어적 차이는 문화적 정체성에 기여하며 때때로 제주도 주민과 본토 한국인 간의 의사소통에 장벽을 만들 수 있습니다. 또한 본토 한국인의 제주 방언에 대한 절대적인 무지와 오해로 인해 표준어의 대중화에도 불구하고 한반도 타 지역 대표들이 제주도 토착민들을 이해하지 못하는 경우가 여전히 존재하는 것으로 나타났다. 섬에서 한국어.